

CRITICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

El Llibre de la Serra

La història. Sierra Morena, 1954-1965. Marcos és un pastor de 7 anys que el seu pare abandona a mans del cabrer Atanasio, sol enmig la serra, Marcos aprèn l'art de la supervivència al seu costat, però Atanasio mor i el nen es queda només amb la companyia d'una fidel fura i d'un llop amistós...

La pel·lícula. Resulta impossible no pensar en referències cinèfiles a l'hora d'analitzar *Entrelobos*, el film de ficció que el documentalista Gerardo Olivares (Còrdova, 1964) s'ha inventat a partir d'un cas real. Així, mentre estàs veient la pel·lícula, se't presenta el Mowgli d'El Llibre de la Selva; també el Petit Salvatge de Truffaut; o les aventures d'un Jeremiah Johnson en versió infantil; tampoc el Jack London de *La crida del bosc* no queda lluny; amén dels documentals de la 2 i del 33. Amb un sentit del tempo cinematogràfic estantís, Olivares s'entreté captant imatges d'un bucolisme feréstec, entre boires serranes i llops retallats a contrallum, tot udolant la lluna. El problema narratiu de *Entrelobos* ensenya els ullals retallats quan el guió dubta en relatar el procés d'aculturació d'un nen que s'escolaritza enmig el bosc, o en retratar el caciquisme imperant en l'Andalusia franquista, quan els *señoritos* dictaven la seva llei.

Una llei salvatge que fa que els pobres llops siguin innocents conderets al seu costat. Per tant, *Entre-*

lobos no troba el lloc, per molt que les imatges, sovint, s'atansin a definir els contorns d'una Arcàdia salvatgina. Tot, però, se'n va a fer punyetes quan Juan José Ballesta agafa el relleu, a deu minuts del final, a Manuel Angel Camacho fins aleshores l'inefable nen entre llops, els del bosc i els del poble. I és que Ballesta fa l'enze de manera vergonyant (l'escena en que s'ha calçat unes ales de suro per intentar volar!), ridícul atribuïble a un guió que confon el primitivisme del per-

Entrelobos

Director: Gerardo Olivares.
Intèrprets: Manuel Angel Camacho, Sancho Gracia, Carlos Bardem. Espanya-Alemanya, 2010. 115 minuts.
JC Alpicat, Funatic Lleida.

sonatge amb la idiotesa.

La imatge. Marcos curant-se el canell trencat amb branques i herbes silvestres.

La frase. "No deixis que mai el foc s'apagui", adverteix a Marcos el cabrer Atanasio abans de morir. Què seriem sense el foc vivificador? Clar que les flames, als llops, maleïda la gràcia!

La recomanació. Amics i amigues dels documentals televisius, i amants de Mowglis carpetovetònics.